

E3 Janina Haaze

ur. 27.11.19109 r. w Chołchło zm. 9.01.1974 r. w Gdyni

córka Józefy (D23)

mąż Waław Korabiewicz (1903–1994)

dzieci: Januta ur. 22.08.1940 r. w Londynie; mąż N Raciązek

-
- należała do Akademickiego Klubu Włóczęgów Wileńskich w Wilnie; członkinie nazywano „łazankami”
- „drobnego wzrostu niewiasta”, przez kolegów nazywana „Pimpa”
- ukończyła filologię francuską na USB w Wilnie – dyplom z dnia 11.10.1932 r.
- dnia 29.10.1932 r. wzięła ślub z Waławem Korabiewiczem; treść zawiadomienia:
„Magister fil. Janina z Haazów i doktor med. Waław Korabiewicz mają zaszczyt zawiadomić o swym ślubie, który odbył się dn. 29-go października 1932-go r. w porcie polskim Gdynia”
- w l. 1934-35 odbyła wraz mężem wyprawę – „podróż poślubną” – kajakiem (o nazwie „Pacyfista”) do Indii
- otrzymała uprawnienia nauczyciela szkół średnich – dyplom L.249 z dnia 5.06.1937 r.
- w grudniu 1939 r. przedziera się (via Wilno – Ryga – Sztokholm) do Londynu, gdzie przebywa jej mąż
- w listopadzie 1940 r. wypływa – wraz z mężem i córeczką – z Liverpoolu do Rio de Janeiro (Brazylia)
- w 1942 r. wyjeżdża do Rodezji, a w 1943 r. przenosi się do Nairobi (Kenia), gdzie m.in. uczy w szkole polskiej jęz. łaćńskiego
- na przełomie 1949/1950 bierze rozwód z Waławem Korabiewiczem; po niedługim czasie (w Dar-es-Salaam w Tanganice) wychodzi za mąż za Waltera Czumę. W Tanganice prowadzą farmę (plantacje kawy, sisalu), a także tartak
- w 1973 r. przejeżdża do Polski; mieszka w Warszawie
- na pocz. stycznia 1974 r. jedzie do Gdyni – do przyjaciół pp. Bocheńskich
- zaraz po przyjeździe trafia do Szpitala Miejskiego w Gdyni, w którym 9.01.1974 r. umiera na ciężkie zapalenie płuc
- pochowana na Cmentarzu Witomińskim w Gdyni; na granitowej płycie nagrobnej napis:
JANINA KORABIEWICZ i mosiężna tabliczka z napisem:
KOCHANIEJ PIMPPIE / współtowarzysze wyprawy / kajakiem do Indii / KILOMETR
- w „dzienniku Bałtyckim” nr 10 z dnia 12.01.1974 r. ukazały dwa się nekrologi:
jeden podpisany: Siostry, Rodzina, Przyjaciele; drugi podpisany: Były mąż – przyjaciel

Chołchło, m-tko i dobra, pow. wilejski, gm. Gródek, na granicy pow. oszmiańskiego; kaplica parafii Gruzdowo-Oborek. [Sul]

Waław Korabiewicz (ur. 5 maja 1903 r. w Petersburgu, zm. 15 lutego 1994 r. w Warszawie).

Syn Antoniego Korabiewicza i Stefanii Matusiewicz. W latach dzieciństwa mieszkał w Petersburgu i majątku rodzinnym Gierzdele na Litwie. W latach 1927-1932 studiował medycynę i etnografię na Uniwersytecie Stefana Batorego w Wilnie. W czasie studiów był współzałożycielem i członkiem Akademickiego Klubu Włóczęgów Wileńskich (jak pisze w swych niektórych książkach Czesław Miłosz, z powodu wysokiego wzrostu był nazywany "Kilometrem"). Zakładał także tzw. "Sekcję Twórczości Oryginalnej" (S.T.O.) przy Kole Polonistów USB. Debiutował na łamach czasopisma "Reduta" (Wilno 1925), swoje wiersze drukował w różnych publikacjach poetyckich (m.in. S.T.O., Wilno 1928, Patykiem po niebie, Wilno 1929), oraz czasopismach (np. "Alma Mater Vilnensis"). W 1930 r. podróżował kajakiem do Turcji i Grecji. Po studiach (doktorat z medycyny dnia 1.11.1931 r. w Auli Kolumnowej USB) pracował m.in. jako lekarz w Wilnie, Druskiennikach i Pucku. W latach 1933-1939 był lekarzem okrętowym na "Darze Pomorza". W 1934 r., wraz z pierwszą żoną, Janiną M. Haazówną odbył podróż kajakiem do Indii. Po wybuchu II wojny świat. został internowany w Sztokholmie wraz z załogą "Daru Pomorza". Pracował następnie na statku m/s "Piłsudski", mieszkał w Londynie, gdzie był m.in. założycielem Koła Opieki nad Żołnierzem. Następnie w São Paulo i Rio de Janeiro, skąd organizował pomoc dla polskich jeńców wojennych. W 1942 r. był uczestnikiem wyprawy w głąb dżungli brazylijskiej. Od 1943 r. przebywał w Afryce, jako Delegat Rządu RP w Londynie, do 1946 r. w Lusace, gdzie z ramienia Ministerstwa Opieki Społecznej sprawował opiekę nad polskimi uchodźcami w obozach Rodezji Północnej. Następnie w Dar es-Salaam (Tanganika). Pracował m.in. jako zastępca kustosa w "King George Vth Memorial Museum", prowadząc badania nad folklorem terytoriów brytyjskich w Afryce i Mozambiku, był też lekarzem miejscowego szpitala. W 1949 r. rozwodzi się z żoną Janiną z Haazów. W 1952 r. bierze ślub z wdową Marią Olimpią Sidor (z domu Kisielewicz). W 1954 r., po wystaniu licznych eksponatów do polskiego Muzeum Kultur Ludowych w Młocinach, został wydalony z Tanganiki. Przebywał w Londynie, potem w latach 1954-1956 w Etiopii, gdzie pracował jako lekarz. W 1958 r. powrócił do Polski. Od 1959 do 1961 r. na placówce epidemiologicznej w Ghanie. Następnie w Warszawie. W 1963 r. i 1976 r. przekazał liczne eksponaty Państwowemu Muzeum Etnograficznemu oraz Muzeum Narodowemu w Warszawie. Organizował wystawy poświęcone zgromadzonym przez siebie zbiorom sztuki afrykańskiej (m.in. wystawa "Masqual - Krzyż Etiopii", Muzeum Narodowe, Warszawa 1966). Odbył wiele podróży badawczych do Afryki i krajów Bliskiego Wschodu.

Mieszkał w Warszawie przy ul. Natolińskiej. Po jego śmierci, urna z prochami została zatopiona w Morzu Bałtyckim.